

Deti sa netrpezlivo rozbehli k dverám a chytili ich za kľučku. Nič. To sa dalo čakať. Vrátka boli zamknuté. V zhrdzavenom plechu bolo ale niekoľko otvorov. Kubo s Ferkom sa k nim pritisli a opisovali, čo vidia:

„Je tu nejaká veľká budova.“

„Myslím, že sa tomu hovorí sýpka.“

„Áno, sýpka. Potom pár starých kôlní a nejaké budy. Nič zaujímavé,“ zhrnul pozorovanie Kubo.

„Tak to by som nepovedal,“ ozvalo sa odkiaľsi zhora.

Všetci sa otočili za hlasom. Hore na múre sedel Martin.

„Ako si sa tam dostal?“ spýtal sa Ferko, aj keď mu to bolo hneď jasné. Martin, ktorý mimochodom nebol práve atlét, si oprel bicykel o múr a potom už sa nahor vyškríbal celkom ľahko.

„Uhni kúsok, vyleziem za tebou,“ zavelil Kubo. V okamihu bol hore, za ním Ferko a potom, čo si dali dole korčule, len tak v ponožkách aj obidve dievčatá.

„Ty brdo, to je obrovská záhrada!“

„A tých púpav!“

„Byť vami, kukol by som sa tamto. Dozadu!“ vyzval Martin so šibalským úsmevom kamarátov.

Deti zaostrili na veľkú hospodársku budovu na vzdialenom konci záhrady. Najskôr nechápali, prečo im ju Martin ukazuje, ale potom im to naraz došlo: „**Rampy!**“

Boli tam. Nie síce práve U-rampy, alebo iné skejťácké finty, ale dve, približne meter a pol široké protifaľlé plošiny, pozdĺžne prilepené k hospodárskej budove. Pravdepodobne slúžili na pohodlnejšie zväžanie obilia, sena či čohokoľvek iného. Čo bolo ale najdôležitejšie, obe mali šikmý nájazd. A tieto **šikminy** boli od seba vzdialené asi tri metre!

„Ideme tam!“ zavelil Kubo a spustil nohy do záhrady. Ferko už pre zmenu visel za ruky a len priškrteným hlasom žiadal: „Hodíte nám skejty, však?“

Vtom sa ozval zúrivy štekot a vzápätí krik: „Nech vás to ani nenapadne! Čo sem leziete?! Neviete, že sem je vstup zakázaný?! Okamžite vypadnite!“ Spoza sýpky sa vyrútil strážnik so psom.

Dievčatá od preľaknutia zapišťali a Julka okamžite capla na cestu. Chlapci zúrivo šliapali nohami. Martinovi od ľaku zdrevelo celé telo. Kubo, ktorému do záhrady viseli len nohy, bol v okamihu hore. Horšie to bolo s Františkom. „Pomôžte mi!“

Martin so Simou chytili kamaráta pod pazuchami, vytiahli ho nahor a všetci zoskočili na cestičku. Len čo pozbierali veci, upaľovali preč, ani sa neobzreli. Zo záhrady ešte začuli doznievajúce varovanie:

„Ak vás tu ešte raz nachytám, tak si ma neželajte!“

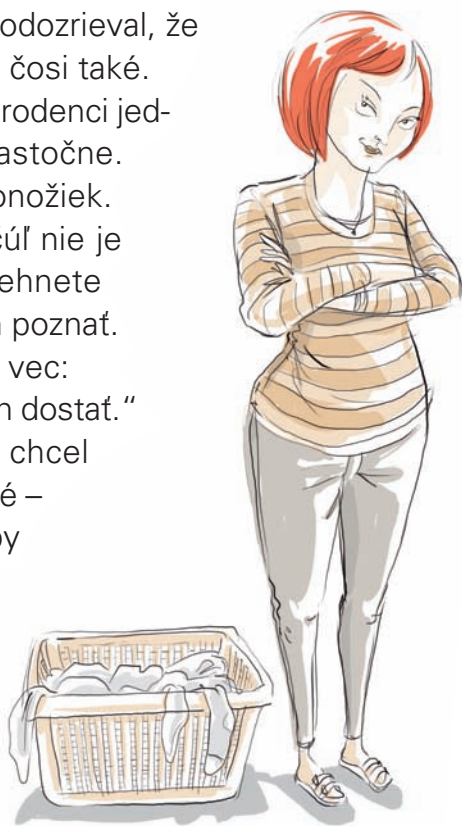
Zahmlievanie

„Čo robíte v tej kúpeľni tak dlho?“ začala mať podozrenie mamička. Ostatne ako vždy, keď sa dialo niečo, o čom nemala vedieť. Ferko ju podozrieval, že má nejaký špeciálny radar, alebo čosi také.

„Umývame sa,“ odpovedali súrodenci jed-
nohlasne. Pravda to bola len čiastočne. Viac času zabralo Júlii pranie ponožiek. Veď viete, keď na obúvanie korčúľ nie je čas a len tak v ponožkách zabehnete skoro pol kilometra, je to na nich poznať. Ferkovi ale robila ťažkú hlavu iná vec:

„Musíme vymyslieť, ako sa tam dostať.“

„Naozaj neviem, ako by si to chcel urobiť,“ uvažovala Julka. „Po prvé – je tam strážnik, po druhé – aj keby sme tam vliezli, ako sa dostaneme naspäť? Spomeň si, že len tak-tak si sa vyškríabal hore.“

„Hm, to je pravda. Ešteže ma **Sima** s **Martinom** vytiahli,“ súhlasil Ferko a Julka si veľmi dobre všimla jeho rypnutie. Zaslúžila si ho. Vedela, že sa nesprávala práve statočne a nemienila sa vyhovárať.

„Odkiaľ kto koho ťahal?!“ Do kúpeľne vstúpila mamička.

„No... my sme... dnes...“ liezlo z Ferka ako z chlpatej deky. A pretože ho nenapadla žiadna pohotová výhovorka, musel s pravdou von.

„Ja sa z vás zbláznim,“ krútila hlavou mamička, „prečo leziete na cudzí pozemok? Ako keby bolo všade okolo málo miesta na hranie.“

„Chceli sme si to tam pozrieť.“ Ferko usúdil, že mamička nemusí poznať celú pravdu. „Len,“ dodal.

„Čo keby vás chytil strážnik?!“ predstavila si mamička podľa nej tú najhoršiu variantu. Deti po sebe hodili očkom a hneď sa modlili, aby si to nevšimla.

Našťastie sa z izby ozval ocko: „Veď ten strážnik sa tam nezoderie. Počul som, že mu tam lezú bezdomovci.“

Mamička obrátila oči v stĺp, vzdychla si a neveriacky sa na otecka pozrela. Bolo jasné, že jeho príspevok do diskusie jej neprišiel práve vhod.

Obhliadka terénu

„Takže, je to všetkým jasné?“ spýtal sa Ferko, keď rozdelil úlohy. Vzhľadom na to, že sa mu kamaráti nezdali pre vec dostatočne zapálení, úlohy ešte raz zopakoval.

„Juliša so Simou **nenápadne** budú sledovať vstup – kto, kedy, kde, o koľkej. Jasný?”

Ja to celé obídem sprava, Kubo zľava.

Martin bude spojka, keby sa dačo dialo.

Všímajte si každý detail.

O dve hodiny v parku pred kláštrom. Jasný?!“ spýtal sa Ferko tretíkrát.

Tentoraz bolo pritakanie celej partie dostatočne súhlasné. Zostával teda posledný povel:

„Ide sa na vec!“

Hoci všetci kamaráti mali približne rovnakú predstavu, ako vyzerá taký prieskumník, bolo zaujímavé, akým spôsobom sa prieskumu zhostili dievčatá a s akým nasadením sa do akcie zapojili chlapci.

Julka so Simonou sa v parku pohodlne posadili na lavičku najbližšie ku vchodu do kláštora, aby dobre videli. Celé dve hodiny s obrovským zaujatím riešili... či si na leto zaobstarajú

